

ligere at bekræfte, hvad der jo forøvrigt allerede vil være flertallet af det høitærede Landstings Medlemmer bekendt, hvor misligt det er i Almindelighed taget ved Hjælp af Toldbegunstigelser, ved Hjælp af indirecte Begunstigelser at fremhjelpe Foretagender saavel af dette som af lignende Slags, og det navnlig af den Grund, at Grændsen er saa overordentlig vanskelig at trække, og at man ved en consequent Følgeslutning virkelig kan komme til det Resultat at maatte sige, at Spaden, som Dagleieren maatte ønske at kunne indføre fra Udlandet, fordi han kan faae den billigere fra fremmede Fabrikker, end den maaskee kan gøres her i Landet, efter Ret og Billighed bør lige saavel nyde Toldbegunstigelse som et meget sammensat Maskineri for en stor Bedrift. Det er vistnok ogsaa den Tanke, som har foranlediget, at saadanne Toldbegunstigelser efterhaanden ere komne ud af det danske Toldsystem. Paa den anden Side er det vist, at det ogsaa kan have sine betænkelige Følger, i Særdeleshed saalænge Toldsystemet ikke har kunnet blive aldeles consequent i Henseende til dets Mangel paa industriel Beskyttelse, da at gaae til den modsatte Overlighed og nægte al Hjælp gjennem Toldbegunstigelser til Industriens Opkomst, og det er dette Hensyn, som jeg forøvrigt ikke skal Andet end kortelig tillade mig at berøre, som i sin Tid har motiveret den Bestemmelse i Placaten af 1844, som jeg tillod mig at citere ved Sagens Forelæggelse, en Bestemmelse, som forøvrigt kun i en noget modificeret Form er gaaet over fra Anordningen af 1ste Mai 1838, ved hvis Udarbejdelse alle de herhen hørende Spørgsmaal bleve undergivne en udtømmende Undersøgelse, navnlig ogsaa med de daværende Provindsfalskænder. Den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet (Beutner), har gjort opmærksom paa, hvorledes der i det nærværende Lovudkast, sammenlignet med tidligere Data, skulde ligge et Beviis for, at en liberalere Toldpolitik fra Regjeringens Side i Henseende til deslige Forhold kunde ventes fulgt. Jeg maa dertil bemærke, at forsaavidt man deri vil see en Nøds for den vedkommende Administration, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke ansee mig for berettiget til at tage

den til Indtægt for mig, da jeg oprigtigt maa tilstaae, at jeg er en personlig Uven af hvilken som helst Toldbegunstigelser, og at jeg kun med al den Skrupulositet, som jeg ifølge Forholdene anseer mig berettiget til, anvender den Bemyndigelse, der ifølge Forordningen af 1844 er givet Toldadministrationen. Og hvad Tilfælde som det nærværende angaaer, er der heller ikke nogen personlig Tilbøielighed hos mig til at fravige de strenge Principer i Henseende til industriel Toldbeskyttelse, som jeg stedse har vedkjendt mig, der har foranlediget, at Sagen faaer dette tilsyneladende for Industrien gunstige Udseende, som den ærede Landstingsmand har fremhævet. Det er nemlig givet i de ældre Forhold, at man har maattet komme frem med et Lovforslag som det nærværende. Jeg havde haabet, at dette allerede vilde være fremgaaet af det Par Ord, hvormed jeg tillod mig at forelægge Lovforslaget, men jeg skylder dog yderligere at fremhæve det her og skal tillade mig derpaa at anvende nogle Ord. Den ærede Landstingsmand har meent, at det af Forelæggelsen ikke noksom fremgik, hvilken Forskjel der er mellem det foreliggende Lovforslag og den Begunstigelse, der i 1845 for et Gasanlæg var tilfagt Kjøbenhavns Commune. Uden i Diebliffet at have mit Foredrag ved Haanden, tillader jeg mig dog at troe paa min Hukommelse, at jeg udtrykkeligt bemærkede, hvorledes virkelig dette Lovforslag gik betydeligt videre end den Toldbegunstigelse, som var tilfagt Kjøbenhavns Commune, og at Følgen deraf vilde være, at Kjøbenhavn, hvis § 2 antages, kunde føre sig den udvidede Begunstigelse til Nytte for det Tidsrum, for hvilket Loven maatte gjælde, men at efter det Tidsrums Forløb vilde Kjøbenhavns Commune kun være berettiget til den mere indfrænkede Begunstigelse, som den allerhøieste Resolution af 1845 tilstiger samme. Grunden til, at dette Lovforslag saaledes gaaer videre end den allerhøieste Resolution af 1845, og gaaer videre, end Odense Commune maaskee i sin Ansøgning har anholdt om, er nemlig den, at det forekommer mig, at Regjeringen ikke bør lade sig lede blot af en Ansøgning eller af hvad der i et enkelt Tilfælde tidligere har været bevilget som en særlig Undtagelse